

се приструва само за да порази хората съ своята чувствителност. По нѣкога прѣзъ нощта става отъ лѣглото си, вика, че го гонятъ фурии, събужда ни, огледва се на около, кълчи се, като бездаренъ актьоръ, играющъ въ ролята на Орестъ, декламира гръцки стихове и наблюдава да ли се въсхищаваме отъ тѣхъ. Ние, разбира се, се въсхищаваме! И, намѣсто да му кажемъ: върви спи, глупако! ние тоже се настрояваме трагически и защищаваме великия артистъ отъ фуриитѣ. Кълнѣ се въ Кастора, ти не си могълъ да не узнаешъ понѣ, че цезарь вече излизà прѣдъ публиката въ Неаполъ. Въ театра сбрахъ всички гръцки празноскитающи се въ Неаполъ и околноститѣ: тѣ изпълнихъ арената съ такава отвратителна воня на чесънъ и потъ, че азъ благославяхъ боговетѣ, за дѣто не сѣдѣхъ на първитѣ редове заедно съ августианцитѣ, а се намирахъ съ мѣднобрадия задъ сцената. И, прѣдстави си, той се боеше! Увѣрявамъ те, той се плашеше! Той ми хванѣ ржката и я доближи да сърдцето си, което, наистина, биеше силно. Дишанието му се спираше, а когато дойде врѣме да излѣзе, той поблѣднѣ, като пергаментъ, и тѣлото му се ороси съ капки потъ, макаръ да знаеше, че бѣхъ поставени всѣдѣ въ театра въоружени съ тояги преторианци, които имахъ за задача да съгрѣватъ въсторга на зрителитѣ, ако стане нужно. Но тая прѣдосторожностъ излѣзе излишна. Никое стадо отъ маймуни изъ околноститѣ на Картагенъ не би могло да реветакато силно, както тоя сбиръ. Повтарямъ, — вонята на чесънъ достигаше до самата сцена. А Неронъ се кланяше, туряше ржката си на сърдцето, испращаше въздушни цѣлувки и плачеше. Послѣ той се хвърли върху насъ, очакващитѣ задъ сцената, и захванѣ да вика, като пиянъ: „Колко сж нищожни всички триумфи на цезаритѣ въ сравнение съ моя триумфъ!“ А тѣлпата продължаваше да реве и ржкоплѣска, като знаеше, че тия ржкоплѣскания ще ѝ спечелѣтъ милости, подарѣци, лотарийни билети и нови зрѣлища. Азъ се не удивлявамъ, че тѣ ржкоплѣскахъ: до сега не е виждано нищо подобно. А той не прѣставаше да повтаря: „ето какви сж гърцитѣ! ето какви сж гърцитѣ!“ Струва ми се, че слѣдъ това прѣдставление ненавистьта му къмъ Римъ още повече се усили. При все това, въ Римъ бидохъ испратени нарочно хора да извѣстѣтъ за триумфа на цезаря, и ние се надѣваме, че Сенатътъ ще заповѣда да станѣтъ благодарствени молебени. Обаче, слѣдъ първото прѣдставление тука се случи нѣщо странно. Внезапно се срути зданието на театра, тъкмо тогава, когато всички зрители бѣхъ вече излѣзли: азъ бѣхъ на мѣстопроизшествието и не видѣхъ да извадятъ изъ подъ